



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm S. Dorotheae Virginis. Ex eo quod optima apud Surium est.
Occubuit autem virgo sancta pro fidei defensione Anno Domini 304.
Marcell. Pap. 1. Constantini & Galer. Impp. anno 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

fictus, iniusta honorum eius cupiditate vehementer exarsit, cumque ardens avaritia flamma accellerare cogeret, instructa cohorte, iter Panormum versus instituit. Sed accidit, ut iusto Dei iudicio, flumen ingressus equorum impetu subuersus, calcibusque eorum protritrus, miserè interiret.

Et hoc quidem sine calamitose, impij memoria cum corpore deleta, sancte martyris honor & cultus longè latèque creuit. Anno autem consumptionis eius impleto, eodem in loco qui Angeli visitatione illustratus est, cùm mōs Aetna horribili flammarum ardentium vomitu, omnibus Caranensium habitatoribus interitum minaretur; amictu quodam, arcæ sanctæ martyris sacro ex aduerso ignis posito furor eius, non sine magna omnium gratulatione, diuinitus repressus est, & à presenti mortis periculo cuncti liberati sunt. Quod miraculum fama, celeberrimum quinto Februarij, quo etiam die pro Christi gloria decernant, gratissimum illis accidit; festumque maiori sacritate celebrandi causam præbuit ad illius gloriam & laudem cuius virtute contigisse credimus.

MARTYRIVM S. DOROTHEAE VIR-

ginis. Ex eo quod optima fide apud Surium est. Occidit autem virgo sancta pro fidei defensione Anno Domini 304. Marcell. Pap. 1.

Constantini & Galer. Imp.

anno 1.

FUIT in prouincia Cappadociae apud Caesaream, eximij maximarum virtutum ornamentis exulta, virgo quædam Dorothea nomine, prudentiae opinione adeò mirabilis, ut alios omnes philosophiae laude excellètes in sui

R 1 2

admi-

Quintianus
in flumine
perit.

Mons Aetna
exstuat.

Amictus S.
Virginis,
profigat
ignem.

Vide Cas.
Baron. Ann.
Tom. 2.

6. Februarij.
Dorothea
prudentia.

Dorothea
virgo fitti-
tur Præsidi.

admirationem raperet. Cuius fama longè
dispersa, ad aures quoque Præsidis Sapritij per-
nit; qui eam tribunali suo oblatam, scelestis
impuris dijs sacrificium offerre voluit. Cuius
illa imperium animi magnitudine repudiare,
clarissimaque veritatis luce deorum vanitatem
demonstraret, & omnibus, qui in eorum nefario
cultu ad extremum vitæ spiritum perseverant, æ-
terna supplicia constituta esse diceret, tradita est
lictoribus in catasta torquenda. Quæ, propositis
sibi diris supplicijs, voce constanti conuersa ad
Præsidem dixit; Quid mihi suppliciorum tuorum
proponis formidinem? Age fac quod scilicet
es, quo citius mihi flagrantissimo Christi colpo-
ctu frui liceat, cuius amore nec te timeo, nec co-
mmenta tua formido. Cui Sapritius, Oportet te, o
Dorothea, vana hac mentis tuæ persuasione reli-
cta, dijs sacrificare, & splendidis ornatam nuptijs
lætari in vita tua. Cui Dorothea; Aeterno regi
Christo Dei filio, sponsa consecrata sum, de cu-
ius amore confisa, ad splendidum omnique de-
liciarum genere plenum, paradisi thalamum pe-
ueniam.

Constantia
eius & admi-
randa ani-
mi magni-
tudo.

Traditur per
fidis sorori-
bus Christe-
stæ & Cali-
stæ.

Sapritius nec minis, nec blanditijs constanti-
eius labefactari animaduertens, tradidit eam dua-
bus sororibus, Christetæ & Calistæ, quæ iam pri-
dem à Christi fide defecerant, ut eam ad similem
perfidiam notam inducerent. Primum igitur blan-
ditijs & magnifica amplissimorum munerum
promissione animum eius aggressæ sunt. Sed Do-
rothea nefarium earum scelus redarguens, è con-
trario diuino quodam spiritu ex oculis, vultuque
eminente eas ad detestationem impietatis, & a-
missam Christi gratiam recuperandam adduce-
re conata est. Et quare, inquit, in perfidia vestra,
cum

cum sempiterno animarum vestrarum interitu
perseuerabitis? Nullum enim est grauius iniqui-
tatis pondus apud Deum, quam omnem, de ipsius
erga nos clementia, spem proijcere. Est enim na-
tura bonus & copiosus in misericordia his, qui
toto corde suo conuertuntur ad eum. Hac conso-
latione, animi earum ad spem veniæ erecti sunt,
& ad Dorotheæ se pedes abijcetes, obsecrarūt,
ne suas ad Deum preces pro earum salute funde-
re recuset.

Inseret Præses missis ad eas nuncijs, vnà cum
Dorothea ad se venire iubet. Quæ mox ad Præsi-
dem vno ore, Nos quidem, ô Præses, inani pœna-
rum timore victæ, detestandum nimis in Deum
vixit scelus admisisimus, sed Dorotheæ inter-
cessione in amissam, vt confidimus, gratiam resti-
tuet, nefarium idolorum tuorum cultum execra-
mur. Hac confessione, Sapritius furore accensus
sclerata vestimenta, iussitque protinus vt altera al-
terius dorso colligata flammis traderentur. Missæ
ignis in dolium vehementi flamma accensum,
in præclara Christi confessione, Dorothea ad fir-
mam diuinæ misericordiæ spem eas inuitante,
spiritum exhalârunt.

Tunc Præses impetum furoris sui in Dorothe-
am conuertit: & illa quidem gaudio incredibili
repleta, vultuq; admodum hilari, propter animas
illas ad paradisi gaudia præmissas, vrgebat vt sup-
plicia inferret. Et quare, inquit, ô Sapriti, optato
diuinis Christi ancillam gaudio frustraris? Eripe
me his vinculis corporis, quò læta, ad diu exspe-
ctatam gloriam perueniam.

Sapritius fremens gemenque, lateribus eius
lampades admoueri iussit, sed contempsit illa
dolores omnes recordatione futuræ gloriæ, quæ

Rr 3 in cor-

Desperatio
omnium
peccatorum
maximum.

Resipiscunt
quæ à Chri-
sto defec-
rant.

Dorothea.
cum duabus
alijs ad Chri-
stum conuer-
sis, ad præsi-
dem voca-
tur.

In dolium
missæ tradit
spiritum
Calista &
Christeta.

Mira in vir-
gine constā-
tia.

Lampades
adhibentur.

in corpore eius reuelanda esset. Tunc Praeses suam
em eius eximio gaudio perfusam, & nefario
us conatus deridentem, pugnis verberibusque
contundi iussit. Postremò victum se superatam
que virginis constantia cernens, gladio in eam
animaduerti praecepit.

Theophilus
Iocatur cum
Dorothea.

Accepta ergo sententia, ad certaminis locum
cum duceretur, Theophilus quidam caesarum
patronus obuiam ei factus, huiusmodi in eam sa-
les iactabat; Eia tu Christi sponsa, mitte mihi de
paradiso sponsi tui mala rosasque. Cui martyr ad-
ego planè faciam. Cumque in locum certaminis
ventum esset, impetrato à liectore spatio, ad pe-
ces Deo postremas fundendas se composuit; &
ecce eximia pulchritudine puer, tribus ornatus
malis totidemque rosis, affuit. Cui virgo Christi,
Obsecro te, inquit, vt hæc Theophilo deferas, &
sic gladij percussione martyrij palmam adeptus est.

Percutitur
gladio.

Interea puer cum promisso virginis, mox
ad Theophilum venit, qui rei admiratione stupe-
factus, protinus exclamans, Verè, inquit, vnus De-
us Christianorum, Et quid moror? Beati atque ite-
rum beati qui in Christum credentes, pro eius
nominis gloria supplicij affici digni inueniun-
tur. Praeses autè; Quid te, inquit Theophile, ad hanc
mentis insaniam impellit? Et Theophilus, Non
est hæc insania, sed summa prudentia, qua inani-
bus, nulloque sensu præditis dijs contempseris, vni-
verò, æternoque Deo adhæremus. Tum Sapientius,
nisi ab hac stulticia resipueris, ego te varijs grauissi-
simisque excarnificatum supplicij, mala morte
perire faciam. At ego, inquit Theophilus, tua sup-
plicia contemno, vt bonam vitam inueniam.
Supplicia namque, quæ tu mihi minaris, breui
temporis spatio duratura, corpus tantum lani-
ant;

Theophilus
credit in
Christum.

ant; At illa quæ impijs deorum cultoribus iusto
 Dei iudicio constituta sunt, animam immortalē
 in omni seculorum æternitate, cruciabunt. Tum
 Præses, vt verba vana (inquit) acrioribus cedant
 verberibus, suspensum in eculeo Theophilum
 vaginalis lacerate, lampadibus exurite, omnique
 suppliciorum genere afficite. Suspensus autem
 Theophilus vultu intrepidus, eccē, inquit, iam in
 cruce suspensus, verus Christianus factus sum.
 Tormentis interim inferendis supplicijs fatigari
 san, cum Præses lata mortis sententia capite eum
 plecti iussit. Quam martyr læto excipiens animo.
 Gratias, inquit, tibi ago Christe. Atque hoc modo
 plurimis iniusto animo superatis tormentis,
 sempiternam iustitiæ coronam capitis abscissio-
 ne promeruit.

In iusto
 Theophili
 animus.

Capite ple-
 ctitur.

Vide Cæf.
 Baron in
 Notatio.
 Martyr Rō.

6 Februarij.
 Clodouus
 licet genti-
 lis, preces
 offert Chri-
 sto & votū.

Clodouus,
 venit ad vo-
 dantū.

VITA S. VEDASTI EPISCOPI ATRE-
 bantur, ex ea quam Albinus Flaccus Alcuinus scri-
 ptam reliquit. Fuit hic ordinatus Episcopus à
 S. Remigio Rhemensi Episcopo, anno Domi-
 ni 542. Sedit vsque ad annum 570.
 quo ex hac vita migravit.

Clodouus Francorum Rex, cum acrem in
 Alemannos expeditionem susciperet: &
 anxie de belli exitu trepidaret, vota Chri-
 sti ipse à Christi sacris alienus, nuncupavit, se
 procius, si victoria potiretur, Christi fidem sus-
 cepturum. Habebat autem coniugem Clotilden,
 baptismatis sacramento iniciatam, pietate, & re-
 ligione præstantissimam. Porrò cum omnipo-
 tens, exauditis precibus, celeberrimā illi de ho-
 stibus victoriā largiretur, ille ne tam præclaris à
 Deo collatis sibi beneficijs, parū gratus videretur,
 nulla interposita mora, ad Tullum oppidum,
 in quo S. Vedastus rerum diuinarum contem-
 platione

Rr 4 platione